

[Skatteministeren]

lig, at ifølge opgørelserne vil afgiften for 1988 skønsmæssigt indbringe 200 mio. kr. Det kan dog være et større beløb under hensyntagen til, at antallet af afgiftspligtige rent faktisk har vist sig at blive større end det, der i sin tid blev skønnet, men vi har ikke på det foreliggende grundlag turdet levere et anderledes skøn end de 200 mio. kr. i afgift for 1988. Dette skal så lægges sammen med den pålignede afgift for 1987, som er i omegnen af 1 mia. kr.

Jeg vil også gerne give den oplysning, at dette beløb på lige knap 1 mia. kr. er fordelt således, at de 115 mio. kr. blev indbetalt til Statsskatte- direktoratet i sin tid, de 460 mio. kr. er indbetalt til en pensionsordning, som der var adgang til for 1987-afgiften, og så er der i øjeblikket en restance på 390 mio. kr. fordelt på 108.000 afgifts- pligtige. Det er tallene. Derfor kan jeg sige – og det er måske også en salomonisk løsning i striden mellem hr. Bjarne Ørum og hr. Glistrup – at begge har ret, hver med sin indgangsvinkel. Det er korrekt, at der er pålignet et beløb på i hvert fald 1,2 mia. kr. Det er også korrekt at sige, at der for 1987-afgiften altså er en restance på nuværende tidspunkt. Endvidere gælder så, at et betydeligt beløb er indbetalt til pensions- ordninger, hvor man selvfølgelig kan stille sig selv det spørgsmål, hvis der blev adgang til at tilbagebetale, om folk så ville hæve penge fra en pensionsordning. Det ved jeg ikke noget om. Under alle omstændigheder ville det være en overordentlig administrationskrævende proces, hvis SF's forslag blev gennemført.

Så må man selvfølgelig sige, at hr. Jens Thoft har i dag været i den utrolig vanskelige situation, at SF på den ene side altså er et parti, som meget heftigt ønsker sig en forbrugsrente- afgift, som oven i købet er mere omfattende end den afgift, vi opererer med i øjeblikket. På den anden side stiller hr. Jens Thoft det umulige krav, at en sådan afgift, må jeg forstå, som den, SF har foreslået, skulle føre til, at der kunne ud- sendes korrekte opgørelser. Det lader sig over- hovedet ikke gøre, det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik, i hvert fald ikke korrekte opgø- relser i den betydning, som hr. Jens Thoft er be- gyndt at bruge udtrykket. Inden jeg kommer til det, vil jeg godt knytte en anden bemærkning til hr. Jens Thofts lange indlæg. Hr. Jens Thoft sagde, at alle disse besværligheder omkring renteaftgiften nu medfører, at der tages ressour- cer væk, så kommunerne ikke kan udføre et or-

dentligt ligningsarbejde. Her må jeg jo minde om, at langt, langt hovedparten af det arbejde, der er med administrationen af renteaftgiften, rent faktisk ligger hos staten, nemlig i Statsskat- tedirektoratet. Der er da selvfølgelig i en række tilfælde en kommunikation mellem Statsskatte- direktoratet og kommunerne, men hovedbyr- den ved at administrere renteaftgiften ligger i Statsskattedirektoratet.

Så til den selvfølgelig ganske interessant dis- kussion, som udspandt sig. Når vi nu må kon- statere, at det altså har været umuligt at udsen- de det, som hr. Jens Thoft kalder korrekte opgø- relser, er det så loven eller ministeren, der er noget i vejen med?

Se, det er en interessant diskussion. Det kan næppe overraske, at jeg roligt tør fastslå, at så- dan som loven er opbygget, er det fuldstændig umuligt at administrere den anderledes, end administrationen rent faktisk er blevet tilrette- lagt for 1988. Det ligger i lovens natur, at sådan må administrationen blive, og jeg vil gerne be- skrive, hvordan jeg når frem til det.

Når renteaftgiften skal gøres op, skal der fin- des et afgiftsgrundlag, der i princippet findes ved at sige: Vi har nogle afgiftspligtige renter, og fra dem trækker vi så nogle renteindtægter og andre kapitalindtægter. Så skal man betale 20 pct. i afgift af det.

Men se, nu er det sådan, at skattemyndighe- derne ikke på forhånd har alle de oplysninger, der skal bruges for at udfinde de afgiftspligtige renter. Vi har som led i den aftale, der blev lavet i efteråret 1988, lavet en forbedring af ordnin- gen, fordi de institutioner, der er pligtige at ind- berette renteudgifter og andet, nu også er blevet pligtige at indberette, hvad de afgiftspligtige renter er i henhold til renteaftgiftsloven.

For så vidt det gælder det renteindberet- ningspligtige område, har vi altså nu fået oplys- ninger ind til skattemyndighederne om, hvad der er afgiftspligtigt. Det kan vi så tage et ud- gangspunkt i. Men i den faktiske virkelighed har langt de fleste skatteydere en masse rente- udgifter, som ikke indberettes nogen steder: pantebreve og løs gæld af forskellig art. Dertil kommer, at skattemyndighederne heller ikke på forhånd har oplysninger om, hvad der er gammel, og hvad der er ny gæld, og alt sådan noget. Der er stribevis af oplysninger, navnlig når vi kommer over til gruppen af selvstændige erhvervsdrivende, som skattevæsenet ikke har